

Damnăt

Adrian Păunescu

Despre blândetea de a fi de vină
Și despre nebunia de-a fi trist,
Am să vă povestesc, cât mai exist,
Și ochii mei atârnă de lumină.

Dezastrul care mi se-ntâmplă mie
Ați vrea s-aveți norocul de-a-l trăi,
Eu nu dau din tristețea mea o zi
Pentru un veac întreg de veselie.

Nu dau, din tot coșmarul meu, un gând,
Neconvertibilul noroc mă ține
De-a-mi fi cu cât mai greu, cu-atât mai bine,
Și mă trezesc cu creierul urlând.

Și nu mai știu nici eu ce e cu mine,
Ce-i lumea, ce se-ntâmplă, cine sunt!